

— А! закрѣщѣлъ освирепѣлиятъ Хензерихъ.
— Ти нѣма да дойдешъ съ мене, до като очитѣ
ти гледатъ бѣлия свѣтъ... Нека тѣй да бжде!
Отъ сега нататкъ твоитѣ очи нѣма да видятъ
повече бѣлия свѣтъ...

И Хензерихъ заповѣдалъ да я ослѣпятъ.

— Слѣдъ
единъ мѣсецъ
азъ ще се вър-
на за тебе, ка-
залъ той. То-
гава ти навѣр-
но ще дойдешъ съ мене.
И той диво и
злорадно се
засмѣлъ.

Клавдия би-
ла ослѣпена.
Щомъ се по-
свзела малко
слѣдъ нѣкол-
ко дена, тя на-
кичила съ ро-
зи гроба на
родителитѣ си
и, безъ да чака
върщането на

Хензериха, забѣгнала отъ родната си кжща.

Жителитѣ отъ околнитѣ села я скрили отъ
побѣснѣлия Хензерихъ, който я дирѣлъ подъ
дърво и камъкъ.

— Господине, слѣпата Клавдия изчезна. Тя се
удави — отговаряли селянитѣ на Хензериховитѣ пи-
тания, безъ да се боятъ отъ неговитѣ заплашвания.